

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий
кошар

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

Рік видання XI

№ 135 (1303).

ВІВТОРОК

10 Листопада
1970 р.

Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО!

Перетворюючи в життя рішення XXIII з'їзду КПРС, трудящі Української РСР широко розгорнули соціалістичне змагання за дострокове виконання восьмої п'ятирічки.

Перший рубіж взято. Колективи промислових підприємств республіки достроково — у жовтні 1970 року виконали п'ятирічне завдання по загальному обсягу виробництва промислової продукції. Як це передбачалося планом, дві третини приросту виробництва досягнуто за рахунок підвищення продуктивності праці. Виконуються завдання по ряду найважливіших видів продукції.

Випереджаючими темпами розвиваються галузі, які визначають технічний прогрес у народному господарстві. Обсяг виробництва машинобудування і металообробки збільшився в 1,8 раза, хімічної і нафтохімічної промисловості — в 1,9 раза. Дальшого розвитку набрали металургійна, вугільна, нафтопереробна та інші галузі промисловості. (ТАРС).

ЄДНІСТЬ І ЗГУРТОВАНІСТЬ

МОСКВА. Ранок 7 листопада. На головній площі Радянської країни займається зоря великого свята. «1917—1970» — сяє на фасаді ГУМУ. На високих щоглах — Державний прапор СРСР, прапори всіх союзних республік. Державний герб країни і п'ятнадцять гербів союзних республік, які уособлюють непогасну дружбу радянських народів, — на сивій Кремлівській стіні.

З портрета дивиться Володимир Ілліч. Яскрава прикмета 53-го Жовтня: «Наша ударна праця — з'їздові!» — написано на панно історичного музею. Продовженням трудової вахти на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна є всенародне змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС, за успішне завершення п'ятирічки.

...Десята година ранку. На Центральну трибуну Мавзолею піднімаються керівники партії і уряду. Їх тепло, бурхливими, тривалими оплесками зустрічають присутні на площі.

З воріт Спаскої башти виїжджає міністр оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу А. А. Гречко. Він приймає рапорт командуючого парадом генерал-полковника Є. П. Івановського і разом з ним об'їжджає війська. Маршал поздоровляє воїнів з 53-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції. У відповідь несеться могутнє «ура!». Маршал Радянського Союзу А. А. Гречко піднімається на Центральну трибуну Мавзолею і виголошує промову.

Нинішнє свято Жовтня, каже промовець, знаменне тим, що воно відзначається в рік Ленінського ювілею, у переддвер'ї XXIV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Радянські люди працюють нині з особливим піднесенням і натхненням. По всій країні розгорнулось могутнє соціалістичне змагання за дострокове виконання річного і п'ятирічного планів, за гідну зустріч з'їзду партії.

В єдиному строю з радянським народом, продовжує А. А. Гречко впевнено йдуть по шляху творення ново-

го життя трудящі братніх соціалістичних країн. Нехухильно міцніє їх бойовий союз, поглиблюється всебічне співробітництво в боротьбі за зміцнення позицій соціалізму, за мир і безпеку народів. Ще тіснішою стала інтернаціональна дружба радянського народу з усіма революційними, визвольними і антиімперіалістичними силами.

Враховуючи складність сучасної обстановки, відзначив міністр, Комуністична партія і Радянський уряд приділяють постійну увагу зміцненню оборонної могутності нашої Батьківщини. Радянський Союз має могутні Збройні Сили, оснащені першокласною технікою. Безмежно віддані Батьківщині, великій справі комунізму, радянські воїни гідно виконують свій патріотичний та інтернаціональний обов'язок, пильно стоять на сторожі завоювань Великого Жовтня.

І знов над площею прокочується «ура!» Гримить артилерійський салют. Військовий оркестр виконує Гімн Радянського Союзу.

Починається парад військ. Перед трибунами пройшли слухачі військових академій, курсанти військових училищ, підрозділи різних родів військ.

Парад військ ще раз показав, що Радянські Збройні Сили є надійним стражем завоювань Великого Жовтня, гарантією миру на планеті.

Потім відбулася демонстрація трудящих. Вона вилася у хвилюючу маніфестацію непорушної єдності партії і народу. Трудівники Москви, як і всі радянські люди, знову переконливо продемонстрували свою вірність справі Жовтня, заповітам Леніна, справі будівництва комунізму.

* * *

Широко і урочисто відзначили 53-ю річницю Великого Жовтня трудящі Ленінграда, столиці союзних республік, усіх міст і сіл нашої неосяненої Батьківщини.

(ТАРС).

ПІД ПРАПОРОМ ЖОВТНЯ

КИЇВ, 7 листопада. (ПАТАУ). В яскраве вбрання одяглася столиця України. В позолоту київських каштанів впилися вогняні барви прапорів, панно, транспарантів. На вулицях — багатоголосий святковий шум, звуки оркестрів, пісні. Центром народних торжеств стала головна магістраль міста-героя — Хрещатик.

10 година ранку. На трибуну піднімаються керівники партії і уряду України, передовики промисловості і сільського господарства, діячі науки й культури, воїни Радянської Армії.

Починається парад військ Київського гарнізону. Відмінну виправку і майстерність демонструють молоді солдати, які прийняли естафету з рук старших братів і батьків. Вони бережуть і множать героїчні традиції ветеранів. Гордість і захоплення викликає бойова тех-

ніка, якою досконало володіють захисники Батьківщини.

Колона за колоною проходять по Хрещатику учасники демонстрації, рапортуючи про успіхи в ударній праці. Змагаються за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, промисловість міста достроково, напередодні 53-ї річниці Великого Жовтня, виконала завдання п'ятирічки.

Над колонами пропливає модель літака АН-24. Її несуть робітники Київського авіаційного заводу імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. За успіхи в створенні авіаційної техніки це підприємство комуністичної праці було недавно нагороджене орденом Трудового Червоного Прапора. Почесне місце в святкових шеренгах займають будівельники — люди найбільш мирної на землі професії.

Виконуючи рішення липневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України, сільські трудівники республіки напередодні свята завершили річний план продажу хліба державі. В засіки Батьківщини засипано 703 мільйони пудів зерна.

У колонах демонстрантів — представники численного загону вчених України. Слава про досягнення наших кібернетиків, математиків, хіміків, фізиків, астрономів, біологів поширилась далеко за межами республіки.

В радісний день 53-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції трудящі столиці України ще раз переконливо продемонстрували монолітну згуртованість навколо Комуністичної партії і Радянського уряду, непохитну рішучість віддати усі сили, знання і досвід всенародній боротьбі за торжество комунізму.

Святкування 53-ї річниці Великого Жовтня в Кіровограді. На фото йдуть прапороносці.

СВЯТО НАШОЇ МОЛОДОСТІ

Пізнім вечором 7 листопада 1917 року носова гармата революційного крейсера «Аврора» зробила постріл в бік Зимового палацу. З тієї миті ведеться лік хвилинам і дням, рокам і десятиліттям нової ери в історії людства — ери соціалізму і комунізму. П'ятдесят три роки відділяють нас від того дня, коли керований Леніним і партією комуністів пролетаріат здійснив Велику Жовтневу соціалістичну революцію. Це порівняно короткий строк, але скільки увібрали в себе ці п'ятдесят три роки! Радянський народ, здійснюючи мудрі заповіді, перетворив свою колишню відсталу країну в наймогутнішу державу світу. Такого бурхливого розквіту в сфері матеріального виробництва і духовного життя не знала жодна країна.

Ще раз яскраво підтвердили трудові рапорти Радянських людей, які вийшли 7 листопада на вулиці міст і сіл, щоб продемонструвати вірність справі Леніна, справі партії, прагнення достроково завершити п'ятирічку і новими досягненнями ознаменувати XXIV з'їзд КПРС.

...Осінній ранок видався в Кіровограді чудовим. В червоне мереживо святкових прапорів і транспарантів центру сонце впило своє золоте проміння.

Радістю світилися очі людей, радість дзвеніла в мелодіях пісень і маршів.

Десята година ранку. Площа імені Кірова урочисто чекає початку демонстрації. Ілліч на великому портреті привітно підняв руку, посміхаючись святковому ранку. Панно, встановлені біля трибуни, відтворюють героїчні сторінки історії нашої держави. На фасаді Будинку Рад — портрети членів і кандидатів у члени Політбюро ЦК КПРС.

Тишу порушують звуки фанфар. Свято почалося! Звучать Гімн Радянського Союзу і Української РСР. Останні акорди урочистої мелодії ще не встигли розтанути в піднебессі, а духовий оркестр вже заграв революційний марш. На площу в'їжджає машина з великою цифрою «53».

Починається рух колон. Попереду — великий портрет Карла Маркса і Володимира Ілліча Леніна. Слідом крокує загін прапороносців — це Герої Радянського Союзу і Герої Соціалістичної Праці, кавалери ордена Леніна. Поза трибуни рухається колона автомашин, оформлених під девізом «Кіровоградщина — Батьківщині». На машинах — зразки продукції, яку випускають промислові підприємства області.

(Закінчення на 2-й стор.)

По площі імені Кірова проходять колони демонстрантів.

Фото В. КОВПАКА.

Свято нашої молодості

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Радують своїми успіхами і хлібодари. Вони значно перевищили соціалістичні зобов'язання, взяті на Ленінський ювілейний рік, продали державі 1 мільйон 52 тисячі тонн зерна.

На площу вступає юність міста — піонери і школярі, учні технікумів і професійно-технічних училищ, студенти інституту сільськогосподарського машинобудування і педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Вони рапортують про успіхи в навчанні і громадсько-корисній праці, словами транспарантів дякують партії і Вітчизні за материнську турботу про підростаюче покоління.

Площа розцвітає різнобарвним вбранням фізкультурників міста. Вони виконують гімнастичні вправи, імпроізують спортивні поєдинки, Сила, здоров'я, краса — ось що таке спорт, розвиткові якого наша партія надає великого значення.

Ні на хвилину не стихають марші. Йдуть робітники Кіровограда — славний загін героїчного робітничого класу нашої держави. Гордо полощеться у повітрі знамено ордена Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка». Багатотисячний колектив цього підприємства успішно виконав виробничий план десяти місяців, виготовив понад завдання 392 сівалки. Всього ж в цій п'ятирічці завод виготовив 461015 сівалок і тукорозкидачів. В наступному році буде запущена у серійне виробництво нова універсальна сівалка «СЗ-3,6», яка одночасно вносить і насіння і добрива в ґрунт.

На площі — колективи заводів радіовиробів, тракторних гідроагрегатів, «Білошівки», ремзаводу Укрдуроремтресту, ЦІ, а також цілий ряд інших передових підприємств занесених на міську Дошку пошани напередодні свята. Їх успіхи відображають прагнення трудящих якнайкраще впоратися з п'ятирічним планом. Завод радіовиробів, наприклад, виконав план реалізації продукції у III кварталі на 110,9 процента, завод тракторних гідроагрегатів план по продуктивності праці виконав на 100,4 процента.

В колонах демонстрантів йдуть будівельники трестів «Кіровоградпромбуд» і «Кіровоградсільбуд», робітники

швейної, взуттєвої, панчішної фабрик, меблевого комбінату, олійжиркомбінату та інших підприємств, йдуть працівники організацій і установ обласного центру. Людський потік, здається, не має кінця.

Але ось доливає гуркіт моторів. Це рухається моторизована колона спортсменів ДТСААФ. Юнаки і дівчата, оволодіваючи в первинних організаціях ДТСААФ початковими знаннями військової справи, готують себе до захисту неперушних кордонів своєї Батьківщини. В день свята вони чудово продемонстрували свою вірність бойовим традиціям діда і батька.

Демонстрація представників трудящих Кіровограда, яка транслювалася по обласному телебаченню, закінчилась. Разом з кіровоградцями свято розтеклося по будинках культури і клубів, по щасливих оселях жителів міста.

* * *

У радісному настрої вийшли на святкову демонстрацію трудящі Олександрії. В центрі міста, на площі імені Леніна, де височить бронзова постаць вождя революції, вони рапортували про трудові успіхи, досягнуті у змаганні на честь наступних партійних з'їздів. Промислові підприємства Олександрії ще 19 жовтня виконали п'ятирічку по реалізації продукції.

25 жовтня завершили п'ятирічку і промислові підприємства міста Світловодська. Про це розповідали транспаранти, які несли учасники святкової демонстрації. Її, за традицією, розпочали почесні прапороносці — Герої Радянського Союзу А. К. Цимбал і П. А. Гнучий. В демонстрації взяли участь школярі міста, колективи гідроелектростанції імені 50-річчя Великої Жовтня, виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія», інших підприємств.

53-ю річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції урочисто відсвяткували трудящі всіх райцентрів і сіл нашої області.

ПАМ'ЯТНИК ДОРОГОМУ ВОЖДЮ

6 Листопада в Добровеличківці відбувся багатолюдний мітинг трудящих району з нагоди відкриття пам'ятника творцеві Комуністичної партії, вождю світового пролетаріату В. І. Леніну.

Ця подія особливо знаменна тим, що вона відбулася в дні святкування 53-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції, співпала з успішним завершенням трудівниками району завдань п'ятирічки по виробництву сільськогосподарської продукції та розгортанню всенародного соціалістичного змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС.

...Біле полотнище спадає вниз. Перед присутніми постає в бронзі велична фігура В. І. Леніна. Автору пам'ятника народному художнику УРСР, лауреату державної премії СРСР скульптору О. Ковалюзу вдалось створити образ вождя — політичного діяча, революціонера і разом з тим простої людини.

На мітингу виступили перший секретар райкому партії А. М. Мовчан, заступник голови обласного Е. М. Чабаненко, робітник районного об'єднання «Сільгосптехніка» Е. М. Селюнін, перший секретар райкому комсомолу М. Красковський та ін.

— Тут, на центральній площі біля пам'ятника В. І. Леніну, моя молода родина, завжди будемо рапортувати про свої діла, про свої перемоги. Тут ми даємо і далі клятву гідно тримати прапор, який підняли наші батьки і діди. Тут ми даємо клятву під керівництвом Комуністичної партії віддавати Леніну, як заповіт в життя. — Цими словами закінчив свій виступ секретар комсомольської організації колегоспу імені Ульянова Г. Фурман.

А наступного дня до пам'ятника вождю прийшли святкові колонни.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: мітинг у Добровеличківці.

Фото автора.

КІРОВОГРАД. В руках у студенток кіровоградські паляниці.

Фото В. КОВПАКА.

ПРИСУДЖЕННЯ ДЕРЖАВНИХ ПРЕМІЙ СРСР 1970 РОКУ

В галузі літератури, мистецтва і архітектури Державних премій СРСР удостоєні: письменник С. В. Сартанов — за трилогію «Варшавські повісті»; композитор Н. Г. Жиганов — за симфонію «Сабантуй»; співачка В. А. Тулегенова — за концертні програми; скульптор С. Д. Тавасієв — за пам'ятник Салавату Юлаєву в Уфі; художник З. К. Черетелі — за мозаїчні композиції в Тбілісі і Ульяновську; В. А. Ю. Бартусявічюс і Ю. І. Лінтіс — за концертні програми в Державному заслуженому народному ансамблі пісні і танцю Литовської РСР «Летува»; П. П. Вірський — за концертні програми в Державному заслуженому ансамблі танцю Української РСР; А. О. Колошин, І. М. Медведєв, О. К. Арцеулов — за документальний фільм «Чехословаччина, рік випробувань»; Б. М. Ліванов — за акторські і режисерські роботи останніх років у театрі і кіно; С. І. Ростокський, Г. С. Полонський, В. М. Шумський, Б. Д. Дуленков, Н. Е. Меньшикова, В. В. Тихонов — за художній фільм «Доживемо до понеділка»; письменник М. І. Дубов — за роман для дітей «Горе одному».

ПРОЗУМІЛИ розумом і відчували серцем свою відповідальність за долю кожного колоска сотні тих десятикласників Кіровоградщини, котрі забивали після закінчення школи набути механізаторських спеціальностей і працювати у рідних колгоспах. Цілими класами залишаються в селах випускники Чечелівської, Луганської, Першотравенської та багатьох інших шкіл нашої області, а 700 юнаків і дівчат можуть зараз управляти тракторами, комбайнами, автомобілями, працювати токарями, слюсарями, електриками тощо. Це право вони одержали разом з атестатами про середню освіту.

Проте загальні цифри мало говорять про форми зв'язків школи з сільськогосподарським виробництвом, підготовки кваліфікованих кадрів механізаторів, про роль комсомольських організацій у формуванні хліборобського характеру. Адже на посиленні зв'язків комсомолу з педагогічними колективами наголошував недавній пленум ЦК ЛКСМУ.

Всім відома бригада механізаторів дає Героя Соціалістичної Праці, депутата Верховної Ради СРСР О. В. Гіталова. Та, мабуть, ще не став досить

відомим той факт, що Олександр Васильович — постійний консультант учнівської навчально-виробничої бригади Комишуватської середньої школи Новоукраїнського району. З його допомогою учні досліджують способи застосування комплексної механізації на вирощуванні зернових культур і цукрових буряків, без затрат ручної праці одержують високі врожаї. Цього року вони зібрали з гектара по 51 центнеру озимої пшениці, 320 центнерів цукрових буряків, 25,1 центнера соняшника.

Понад 10 років у бригаді функціонує постійно діюча школа передового досвіду, котру не без підстав і з повагою звуть академією хліборобської майстерності.

Заняття в школі відбуваються у 2—3 потоки, щороку тут піднімають кваліфікацію трактористи, комбайнери, ланкові, бригадири тракторних бригад, агрономи, проходять практику учні Комишуватської середньої школи, котрі готуються стати механізаторами.

А. ВАСИЛЕНКО,
секретар обкому ЛКСМУ.

В міру впровадження нової технології у сільськогосподарське виробництво в області створювались гіталовські школи, які зараз діють в усіх районах, у середніх школах організовані школи юних гіталовців.

В таких умовах зростає молоді кадри механізаторів, котрі подекуди випереджають свого учителя. Один з них — бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, лауреат премії Ленінського комсомолу Василь Моторний.

Молодь успадкувала від старшого покоління не лише нові методи праці, а й прагнення постійного творчого пошуку ефективних шляхів розв'язання важливих господарських проблем.

Цього року ми зобов'язалися продати державі лише зерно один мільйон тонн. Зобо-

в'язання перевиконав. Та липневий Пленум ЦК КПРС зобов'язує нас підвищити врожайність зернових мінімум на 5 центнерів з гектара і збільшити його продаж державі.

Для здійснення цих накреслених потрібні висококваліфіковані кадри механізаторів, бо тільки завдяки комплексній механізації сільського господарства ми зможемо господарювати ефективно. Резерв, звідки ми можемо поповнювати кадри, мабуть, єдиний — випускники загальноосвітніх шкіл.

Школи й дають поповнення хліборобам. Із 4375 випускників десятих класів, які після школи пішли на виробництво цього року, 1571 трудяться в колгоспах, радгоспах та в інших сільськогосподарських установах і організаціях. Однак нам слід позбутися стихійності в розподілі цих молодих кадрів, яка в деякій мірі панує ще й досі.

Ми враховуємо існування учнівських навчально-виробничих бригад. Знаємо, що в області їх налічується 188, що завдяки їм

здобувають перші навички культури землеробства понад 8 тисяч юнаків і дівчат. Вони доглядають різні культури на площі в 6064 гектари, вони виростили цього року 15285 штук птиці, 18962 кролі, 3746 голів молодняка великої рогатої худоби на колгоспних фермах. В розпорядженні учнів області — 80 тракторів, 16 комбайнів, інші сільськогосподарські машини та інвентар.

Проте в першу чергу нас цікавить не матеріальний результат, який би він вагомий не був. Адже мета діяльності виробничої бригади — підготувати молодь до постійної праці в сільському господарстві, підготувати психологічно, викликати і розвинути любов до землі, до рідного села. І коли велика частина членів учнівських навчально-виробничих бригад, закінчивши школу, без жалю і каяття поринає з полем і фермою, то матеріальні здобутки дуже малою мірою компенсують цю втрату.

Але чому так інколи трапляється? Які завдання мусять вирішити педагогічні колективи, керівники колгоспів і радгоспів, сільські і шкільні комсомольські організації, щоб з нашого учня виріс справжній землероб, господар поля, технічно грамотний механізатор?

СЬОГОДНІ—ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ

НЕ ЛИШЕ РОМАНТИКА

Б ОЙОВИЙ шлях радянської міліції — частина героїчної історії нашого народу. Створена волею і енергією робітничого класу під керівництвом Комуністичної партії, радянська міліція зростала і розвивалась, як один із засобів здійснення пролетарської диктатури в нашій країні. Народна міліція, по задуму В. І. Леніна, повинна поєднувати в собі функції народної армії, озброєної охорони безпеки громадськості і органу підтримки громадського порядку в країні. І радянська міліція стала дійсною міліцією нового типу — народною міліцією, на службі якої знаходяться робітники і селяни.

На меморіальній дошці, що встановлена в обласному управлінні внутрішніх справ, золотими літерами вибито імена тих, що віддали своє життя при виконанні службових обов'язків. Це молоді люди, яким було тільки по двадцять...

Останнім часом підвищився рівень організаторської роботи в органах внутрішніх справ, укомплектовані штатні підрозділи, введено зміни в стиль і методи керівництва, систему інформації і аналізу, практику узагальнення і впровадження передового досвіду.

Зараз в міліції багато кваліфікованих юристів, інженерів, педагогів, фізиків, хіміків.

Робота працівників міліції зв'язана з великим ризиком. Так, у квітні цього року в Долинському районі працівниками міліції В. Липовецьким, В. Гапоном і громадянином В. Начесом був затриманий озброєний злочинець, який вів приципальну стрільбу. Ризикуючи життям, вони затримали його. Та діяльність міліції — це не лише постріли, змагання з злочинцем у шпиртовості, кмітливості. Це повсякденна копійка праці, боротьба за нову людину, людину високої свідомості, майбутнього будівника комуністичного суспільства.

ЗА ОСТАННІ два роки ряди міліції поповнилися молодими спеціалістами, які направлені партійними і комсомольськими організаціями за рекомендаціями колективів робітників і колгоспників. Сьогодні ми називаємо імена кращих працівників міліції. Це молоді спеціалісти Микола Тишкевич, Олександр Волошаненко, Володимир Кузьменко, Василь Січенко, Анатолій Колесник, комсомольці Валерій Гуржій, Віталій Пазлишин, Олександр Гама, Юрій Мархавський і багато інших.

Значних успіхів досяг у цьому ювілейному році колектив Гайворонського районного відділу внутрішніх справ, який занесено в ювілейну Почесну Книгу Міністерства внутрішніх справ СРСР.

Активну участь в охороні громадського порядку беруть добровільні народні дружини вагонного депо станції Знам'янка, заводів радіовиробів, тракторних підприємств, технікуму підготовки кадрів для сільського господарства м. Кіровограда та інші.

Крім міліції і добровільних дружин, в боротьбі за кращий громадський порядок активну участь беруть комсомольсько-молодіжні загони, товариські суди, громадські Ради, позаштатні працівники міліції, Рада ветеранів міліції, комісії міських Рад соціалістичної законності. Широкого розмаху набуває профілактична робота серед неповнолітніх в Знам'янському районі.

Відчутна робота юних дзержинців. Вони слідкують за порядком в автобусах, скверах і клубах, на вулиці. Всі ці заходи допомагають залучити нашу молодь до суспільно корисної праці, підготувати гідних будівників комунізму.

Працівники міліції Кіровоградщини разом з трудящими області гідно готуються зустріти XXIV з'їзд КПРС і XXIV з'їзд КП України.

О. ЯЦЕНКО,
начальник відділу політико-виховної роботи
УВС Кіровоградського обласного комітету майор
міліції.

ПРОВОКАЦІЯ БІЛЯ РАДЯНСЬКОГО ПАМ'ЯТНИКА В ЗАХІДНОМУ БЕРЛІНІ

ЗАХІДНИЙ БЕРЛІН, 9 листопада. (ТАРС). В ніч на 7 листопада невідомі злочинці очинили замах на радянський караул, який несе охорону біля радянського пам'ятника в англійському секторі Західного Берліна в районі Тіргартену. Один з радянських солдатів був тяжко поранений двома пострілами.

Посольство СРСР в НДР заявило з приводу цієї провокаційної дії рішучий протест англійській військовій адміністрації в Західному Берліні і поставило вимогу важити необхідних заходів до негайного розслідування і суворого покарання злочинців.

БЕРЛІН, 9 листопада. (ТАРС). Виступаючи з промовою на мітингу в Шварценбергу, член політбюро ЦК СЕПН Пауль Фернер сказав: «Ми висловлюємо рішучий протест проти фашистських підступів і категорично вимагаємо заборони НДР та всіх інших фашистських груп, їх роззброєння і ліквідації, а також найсуворішого покарання цих злочинних елементів та їх підпільників».

БОНН, 9 листопада. (ТАРС). Представники західнонімецьких партій СДП і ВДП, які входять до урядової коаліції, засуджують злочин у Західному Берліні, підняли, що постріли в солдата Радянської Армії пролунали незабаром після збору неонацистів та інших правохристиянських сил у баварському місті Вюрцбургу.

— I. —

Мамина пісня. Де її початок? Де її перший струмінь? Вперше мене вона, немов незвідома сонцедайна теплина, з невичинених уст над коліскою. Та пісня схожа на чарівну купіль ніжності і любові.

У грізний час співала над коліскою своєї доні Ганна Олексіївна. За вікнами гриміла війна.

Ворог відступав. Погнали його червоні соколи аж за Дунай. Одягнув юнцю Василь. Поглядів голівку доньки. Постояв хвилину, немов хотів на все життя запам'ятати кріп оченя. І пішов. До воріт проводжала дружина. А серце тяжко нило. Ой, пісню не добра воно відчувало...

Війна просувається ближче до фашистського лігва. Шанди б... Швидше б... Такі думки схвилювано стукали не в одне серце, а в чотири серця матері, дружини, сестер.

Приходить в село замість солдатських трітунчиків жахливий повідомлення.

Не обійшло стороною тяжке лихо і хати Колесників. Загинув Василь у тяжкому бою.

Скільки сліз виплакала дружина, скільки тужили мамини пісні вислухала маленька Дуся.

— II. —

А донечка росла на славу. То нічого, що в неї одне-єдине платтячко, перешите з маминої сукні. Бігає дівча босоніж стежиною попід тинами в ясла.

Одного разу Дуся помітила, як сусідський хлопчик уплітав пиріжок за вишивкою. Дуже їй захотілося поласувати пирогом. Сказала про це старшому братику. Мами дома не було. На роботу.

— А де ж я візьму тобі пиріжок? — сердито промовив Коля.

— Хай мама спече, — напоялася дівчинка.

— Ти нічого не тамиш. Немає у нас борошна. Немає з чого пекти пиріжки.

Розмова ця тривала довго. А потім діти почали ходити за село в степ. Стали на стерні збирати колосочки. Опісля примолодять. Мама ні жорнах зміле пшеничку і напече пиріжків...

Увечері Ганна Олексіївна повернулася з роботи. Принесла тещину. Видали в колгоспі. Наварила каші. Вона була смачніша від будь-яких пиріжків.

— III. —

Минали роки. Міцніли колгоспи. Набирався соку земля і стала щедро дарувати свої плоди людям. Росла дівчинка. Вчилася гарно. І була дома доброю помічницею у мамі. Знаходила час весною допомогти матусі проривати буряки на ділячці.

У вісімнадцятирічній дівчині кохалася в літературі. Часто виступала на шкільній сцені. Виконувала різні ролі в драматичному гуртку.

Мама не нахвалиться своєю донечкою. А вчорами співала їй пісню. Та ніхто не віддав, що на серці у Ганни Олексіївни. Ні, не забула вона свого

чоловіка. Тепер свою вдовину долю хоч кріком пісні пругнула прикрити.

Виросла Дуся. Десятирічку закінчила. Гарна. Личко, мов маків цвіт. Каштані коси аж до колін сягають. Карі усміхнені очі, мов два джерельця цілющої води. Погляне неенька на Дусю, а в самій серце так і тьохне. Кия буде її дочка? Яку стежину оберє? Чи зуміє втримати всі круті сходишки та переходи?

— Куди ж тепер, донечко, підемо?

НАРИС

деш? — якось їйби ненароком запитала неенька.

Дуся повила брівками, ніяково посміхнулася.

— Не знаю, маме. Можливо, відгуляють. Тобі ж поміч потрібна.

— І не думай. І не гадай. Учудили як гарно. Поступай до інституту.

Дуся змовчала. Вона нікому не сказала, навіть матусі, що бажає поступити в театральний інститут. Та кому про таке скажеш.

Наступного дня Дуся поїхала до Києва. Вчитись. А де її покликання? Де найкраще розквітне її творче натхнення? Де вона принесе найбільшу користь Вітчизні?

Кілька разів підходила до театрального. А потім тікала задіти, немов за нею хтось гнався. Зупинилася біля Дніпра. Окунула очок навколо. Чарівна краса! Не можна зразу всього збагнути. Та їй треба інше завдання розв'язати, складніше, вагомніше. І Дуся вирішує. Подає документи в технікум легкої промисловості. Чому сюди? По-перше, подобається. По-друге, через два роки піде на самостійну роботу. Буде мамі допомагати. Все. Краще. Театральний? Ніколи туди не піду. Ніколи...

— IV. —

«Віють вітри, віють буйні...» Хто не знає цієї пісні? Певно, у нас на Україні не знайдете такої людини. Ця пісня викликає якесь високе почуття. Трепетно стає на душі. Слухав я цю пісню ще в дитинстві, коли вчився в школі. Слухав і пізніше, коли вже глибше зайшов стежкою в життя. І завжди відчував якусь потайну приязнь до

знедоленої дієчини Наталки.

Вітри. Вони бувають різні. Одному нанесуть лиха, а іншому, диньне, розгонять грізні чорні хмари. І до твоїх ніг золотисту доріжку простелить сонце. Іди, мовляв, цією доріжкою до щастя. Неси людям радість. Отаке було й з Дусею.

Стаза вчитись в технікумі. Звичайні будні. Лекції. Громадська робота. Одного разу заходить до діда в кімнату староста хорового гуртка.

— Сидиш, дівчата? — запитую.

— Хіба що для себе і то при закритих дверях, — відказала сміючись Дуся.

— Записую вас до хору. А там у гурті все буде гаразд, — відповів також жартома староста.

Співала Дуся в хорі. Та одного разу на студентському вечорі відпочинку керівник гуртка запропонував дівчині виконати «Віють вітри...» Дуся роззубилася. Зашарілася. Аж вона ніколи не виступала одна. Та відмовлятися було пізно.

«Я дуже злякалась. Аж вперше сама на сцені. Проспівала кілька куплетів. І забула слова. Вибігла за куліси. Забилася в кутки. Стою і гірко плачу. Коли підходить керівник хору. Тисне мені руку і каже лагідно:

— Не варто так хвилюватися. Голос у тебе чудовий. Він нагадує нам чарівну пісню Оксани Петрусенко. Будеш співати, дівчинко!»

Наступного дня Євдокія прослухала визначні митці столиці і зарахували на підготовчі курси до консерваторії.

— V. —

Настали для дівчини напружені дні. Аж вона продовжувала навчатися в технікумі. І треба було ходити на навчання в консерваторію. А доба має лише двадцять чотири години. Дуже важко було дівчині. Іноді підкрадалася зрадливо думка: чи не залишити все і піти десь світ за очі. Та Дуся гнала від себе ці погані думки і ще з більшим зав'язанням бралася до роботи.

Але ось пройшло перший етап. Найважливіший етап. Дуся трішки відпочила. Дуся опанувала першими премудростями музичної грамоти. І пісня стала звучати рідніше і краще. У технікумі також добре складала екзамен.

Та в цю мить хвиля життя напостіла ще один удар. Ще одне випробування випало на долю дівчині. Також заховала неенька. Її відправили в міський лікарню. Лікарі в білих халатах веліть боротись за здоров'я Ганни Олексіївни.

Дуся роззубилася. Як бути? Де шукати вихід із скрутного становища? Дівчині подала материнську руку патрістички і поміщиці Наталки Йосипівни Захарченко — заслужена артистка УРСР. Вона зуміла добрим словом і порадою підтримати дівчину. І Дуся одержала блискучу перемогу на концертній програмі. Їй було присуджено стипендію імені Чайковського.

«Професор по вокалу Наталія Йосипівна Захарченко»

ко, — розповідає Євдокія Василівна, — це моя друга рідна неенька. Вона не тільки вчила мене співати. Вона відкрила мені дорогу до скарбниці великого мистецтва. Вона виховувала мене, мою рідну дочку».

— VI. —

Перлини щастя і слави. Дехто чомусь вважає, що щастя приходить до людей випадково. Отак сиди собі, склавши руки, і чекай. Можливо колись прибере до тебе щастя. Ні, це хибне і помилкове твердження. За справжнє щастя треба боротись. Боротись настирливо, уперто і беззастанно. Тільки в праці великий і напружений можна здобути щастя.

Не випадково прибуло щастя творчих успіхів до Євдокії Колесник. Вона завойовала його великим напруженням сил і волею. Вона викувала його в праці і борні.

Працює. Працює. І завойовує право брати участь на IV Всесоюзному конкурсі вокалістів імені Глінка. Напружені то були, хвилюючі і незабутні дні. І знову перемога. Євдокія Колесник стала лауреатом конкурсу.

І праця увінчалась успіхом. Наша степівчанка і на цей раз отримала блискучу перемогу. Її чарівну пісню, великий талант помітили мистецтвознавці Москви. Гостинно відкривали перед нею співачкою двері всесоюзних театрів. Дуся перемогла цю спокую. Вона назавжди віддала своє серце і свою пісню Київському оперному театру.

— VII. —

Чарівна, хвилююча пісня степівчанки з села Пустелькиного сьогодні лише швидкокрилим птахом далеко за межамі нашої Вітчизни. Її палко аплодували в Канаді, Мексиці, Швеції, Франції.

Моя рідну сестру, зустрічали нашу Дусю друзі в Болгарії, Чехословаччині. Ось і нещодавно вона повернулася з гострої поїздки. Положила серія вдячних слухачів у Софії. Варні та інших містах братньої Болгарії.

Євдокія Колесник — активна комсомолка. Вона сумлінно виконує всі доручення Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. На XVI з'їзді ВЛКСМ обрана членом Центральної ревізійної комісії.

Живє Дуся з матусею в Києві в затинній квартирі. Кохатися в музиці. Гарно грає на роялі. А ще краще співає. Її голос не тільки чарує, полонить серця слухачів.

Х. СОКОЛОВСЬКИЙ.
м. Олександрія.

Думаю, вірний шлях підказують перші зерна доброго дозвіду Богданівської середньої школи Знам'янського району. Богданівські педагоги вважають, що людину до праці в сільському господарстві, так само, як до серйозних захоплень мистецтвом, музикою, треба готувати якомога раніше. І ось учителі з Богданівської школи разом з правлінням місцевого колгоспу «Родина» склали п'ятирічний перспективний план підготовки механізаторів з випускників школи. Цього передувала велика робота. Класні керівники, вчителі біології, починаючи з п'ятого класу, спробували виявити в хлопцях і дівчаток. Погодивши потреби колгоспу в кадрах і можливості школи, в плані передбачили, скільки випускників щороку прийде в колгосп із посвідченням тракториста.

Цих майбутніх механізаторів уже в п'ятому класі знайомлять з трактором, дають їм окремі завдання, зв'язані з найпростішою дослідницькою роботою в сільському господарстві, залучають до участі в природничих гуртках. Таким чином, створюються умови для розвитку і закріплення ще неформальних навчальних.

Спеціалізація і концентрація

сільськогосподарського виробництва народили нові професії, зокрема в тваринництві, якому зараз потрібні майстри машинного доїння, слюсарі-наладчики, електромеханіки, апаратники. Подих часу чутило вловлює у Знам'янському районі. На базі колгоспу «Правда» створена школа майстрів машинного доїння. Її проходять ті юнаки і дівчата, котрі виявили бажання працювати на колгоспних і радгоспних фермах, а тваринників з досвідом підвизують у школі свою кваліфікацію.

Коли виходити із ступеня зацікавленості в тому, щоб молоді після закінчення школи залишилися в селі, то, ясно, на першому місці слід поставити колгосп. У справі виховання сільських школярів — дітей хліборобів, колгоспів належить не другорядна роль. І, маючи кошти, він не тільки може, а й повинен по-новому поставити літню виробничу практику учнів.

Я маю на увазі літні табори праці і відпочинку. Уваляючи містечко в степу з культивами, виробничими майданчиками, зі своїми сільськогосподарськими машинами і автотранспортом.

Комсомол готовий взяти на себе організаційні турботи по

будівництву таких таборів, культурно-масову та ідейно-виховну роботу, молоді спеціалісти сільського господарства зможуть подати професійну допомогу. Звичайно, від участі в такій добрій справі не відмовляється й учитель.

Потреба мати літні табори праці і відпочинку настала, і задовольняти її слід починаючи уже сьогодні. Про це свідчить анкетування, котре ми провели в кінці вересня цього року.

Ось що говорять батьки, діти яких навчаються в 9-х класах Аджамської СШ Кіровоградського району. На запитання: «Чи вистачить їй середня школа достатньо готувати учнів до праці в сільському господарстві?» відповідь була такою змісту: «Недостатньо. Випускникам середньої школи необхідні ще курси для праці в колгоспі».

Але на запитання, «Що, на вашу думку, слід було б зробити в школі, щоб успішно підготувати учнів до праці в сільському господарстві?», батьки відповіли: «Необхідно створити базу в школі по підготовці механізаторів, шоферів, спеціалістів по електрифікації і механізації сільського господарства».

А при анкетуванні серед учнів 8-9 класів трьох шкіл Кі-

ровоградського району на запитання: «В якому гуртку хотіли би ти навчатись?» відповіді учнів були такі:

Вивчення трактора — 33 учні, комбайна — 9 учнів, автомобіля — 30 учнів, рілляництва — 5 учнів, городництва і садівництва — 4 учні, тваринництва — 11 учнів, бджільництва — 2 учні. Всього опитувалось — 97 учнів.

Переважає більшість, як бачимо, в цьому віці віддає перевагу сільськогосподарським заняттям.

Аналізуючи відповіді батьків, можна сказати, що в сім'ях склалося шанобливе, комуністичне ставлення до праці в сільському господарстві. Але, незважаючи на всі ці позитивні відповіді, на нашу думку, необхідно поліпшити виховну роботу по прищепленню учням любові до сільськогосподарських професій, щоб перші дитячі захоплення розвивалися і ставали змістом трудового життя.

Комсомольцям області в розрізі кожної організації належить здійснити цілий комплекс заходів, які б зацікавлювали молодь на селі, розвивали в неї смак до хліборобського життя, формували свідоме ставлення до сільськогосподарських професій.

Микола СТОЯН

ПОВІСТЬ

(Продовження. Початок в газетах за 29, 31 жовтня та 3, 5 і 7 листопада).

Іх виводили з натовпу, штовхали прикладами і гнали до постаменту. Хвора Ярчук впадала, але підвелася, і, зібравши останні сили, пішла до подруг, її тримала за руку послива Деркачівна — маленька, зсушена роками.

Стояли й дивилися на Тарасівку, на спалені вулиці, на вухатого фашиста в лакованих чоботях, що закипав у люті:

— І ви нічого не знаєте?

— Ні, пане.

— А те, що ваші сини повели трактори до Дніпра, знаєте? А те, що ви не діждетесь їх, знаєте? А те, що ми вас розстріляємо, знаєте? Розстріляємо отут, біля постаменту!

Мовчали.

Веплер затупав ногами, рукою на Кирила: — Цього! Підскачеш до сорока — на Ярину й Одарку.

— Цих!

Тарасівка не зводила очей з Марини Воронюк, що стояла білдіша від снігу, з Кирила, сего обіймало очима Одарку Чорнуху, молодичку із ще незмарнілою красою.

І Веплер дивився і торжествував, аж тепер заговорить — і ті троє, і вся Тарасівка! (У 1942 році від влучної кулі партизанів генерала Наумова паде загиблого Веплера, а у 1944 році в березні тарасівці поставили на постамент пам'ятник Леніну).

Він ще торжествував і, не дочекавшись ні слова, ні звуку, скомандував:

— Вогонь!

На постамент впала Марина, і Кирило, й Одарка.

— Мамо! — крикнула чи не крикнула маленька дочка Марини?

Не встигла, її скопили за коси, її закрили рот, її відтягли в натовп.

А вранці в Тарасівці не стало маленької Оленки Воронюк.

Де вона набрала сили? Як їй пощастило прорватися через фронт, через передову, оминувши міни? Як їй вдалося знайти колону і хлопців? Її зупинили вартівці, її зупинили брати Ярчуки, їм першим вона розповіла своє страшне оповідання, страшну історію. Данило залишився на посту, а Павло, взявши на руки Оленку, поніс її до колони, а вона і сліз не мала, все схилювала, все питала, де Толька, де її брат, бо матері в них немає, бо мама лежить вбито на майдані у Тарасівці...

— 9. —

Всьому є межа, втома зламала й Степана Яковича, і він заснув, і в снах не міг розстатися із своїми хлопцями. Він і вві сні ходив понад машинами, завертав під дубки, вдівлявся в обличчя юнаків. Вони спали. Одні розметались, інші згорнулися калачиками, треті і тепер, влітку, понатагали на себе рядна, ковдри. Ступив якнайтіш. Хай сплять, хай спочивають, вони дужі й молоді, але й їм не під силу таке випробування.

Спаати... Його хлопці, його комсомольці... Так здавалось йому у ві сні, у сні він скам'янів — з поля, з зеленого шумовища ішов Гнат Деркачівна, малий і жиршавий, а ще менший, ішов немале п'яний, плував ногами, і вві сні Степан Якович гнівався — ще цього не вистачало: напиться, а Гнат наблизився і він побачив, що хлопець плаче дужче й дужче. Він проснувся, він піднявся, він очі розкрив — він побачив — і справді до нього йде Гнат, Гнат плаче:

— Степане Яковичу, нема!

— Кого нема!

— Тільки Воронюка і Хоми Бабенка нема!

Відійшли? Вернулися? Злякалися? Десь побігли? Чи... чи до німців?!

— Та що ти скнигши! — сіною хлопці.

— Кажі, сім раз не міряй, де вони?

— Вбиті... Тільки і Хома вбиті.

Що він говорить? Що він говорить? Він божевільний! Нема Воронюка? Дужого Воронюка! І Хоми нема! І Хома вбитий!!

— Як тільки вийшли ми до Розумівки, а там у полі яр, і не річка, а течія, і через неї й не місток, а кладка. Не встигли дійти до середини, як з другого берега із засідки на нас чергами в упор. Тільки і Хоми, мої скопили. Впав і я. Мене не поранило. Думав і вони так упали. До них — Толька три кулі в голову, а Хома прямо в серце. Бачу з течії, з осики — кроків за двісті із схилу піднімаються один за другим двадцять фашистів, точнісінько таких, як в газетах малюють — рогаті каски, попелястий одяг, засучені рукава, автомати. Ідуть, гелгочуть, сміються...

Страшно. Вбили і сміються. Вбили молодих, беззбройних хлопців — і сміються...

— Не довго сміялися, не знаю звідкіль взялися і наші. Оточили і до одного... За все... І за наших хлопців. Ті двадцять фашистів були вістрям їхнього клину. Там бій був страшний. І наших полягло багато, а фашистів погнали. Разом з убитими червоноармійцями поховали Толька й Хома. Я добре роздивився — Толька три кулі в голову, а Хома три в груди, а четверта прямо в серце...

Не віряюся!

А Гнат потягся до кишені, витяг щось загорнуте у сторінку учнівського зошита:

— Ось їхні комсомольські квитки...

Воронюк. Що бажав — якщо впасти, то як товариш Смирнов в атаці, в бою...

Бабенко, що так і не доспівав своєї пісні... Незабутні Толька й Хома...

А треба ж буде ще посилати в розвідку хлопців... І може, ще не вертатимуться... Чи не посилати? Ні... Зневажаю би сам себе, зневажила б його й хлопці, якби все робив, щоб лише оберігати їх...

Посилатиме — і вони підуть.

Підуть усі, піде й Володя Жолудь, щоб у березні 1944 року старшим сержантом-піхотинцем, комуністом у бою першим ступити на визволені вулиці рідної Тарасівки.

Володя дописував у блокноті скріплені слова: «Течія, яр, місток. Розумівка. Хома Бабенко і Анатолій Воронюк», загорнув у папір їхні комсомольські квитки, поклав їх у нагрудний кишені біля свого... і опустив руки:

— Гляньте... Гляньте, де вона взялася?

— Хто?

— Оленка Воронюк!

Оленка бігла до них, Оленка гукала:

— Толька! Толька-а-а! Степане Яковичу! Де Толька! Маму фашисти убили! І дядька Кирила, і тітку Одарку Чорнуху...

— Мою матір? — ковтував повітря Максим.

— А тож... А де ж Толька? — питала Оленка і відповіді не могла дочекатись...

— 10. —

День видався, як навісний, як проклятий.

Ледве вговорили Оленку, що Тольку послали вперед, що він чекатиме їх за Дніпром, і дівчинка повірила їй несправді, а Максим — чи не збожеволів? Рвався назад у Тарасівку на свою вулицю — не до напалу, до хатини із солом'яною стріхою, де він не чув ні лайки, ні злого слова, де мати каталася на стільці в рушниках два портрети — Леніна і Шевченка. Сяла чорнобривий й аїстри. Хай сумний Тарас і добрий Ілля будуть завжди у квітах... До хати, де у тороз веде стежка — до річки, до Гаврицького берега, де зараз живе Жора — тракторист... До очерету, до хвилі, до човна — від цього тупого болю, що не дає й дихнути.

Довго сидів обхопивши голову руками й не плакав, з сухими, глибоко запаланими очима, підійшов до Степана Яковича:

— Не бітесь... З вами буду... А у Тарасівку до мамі я ще вернуся...

... Не доведеться. Впаде і він, боронячи шматочок сталінградської землі над Волгою...

День видався, як навісний, як проклятий.

Знову був наліт. Почався бій і за лісом. Недаремно там жінки копали протитанковий рів, а бійці — траншеї і встановлювали гармати.

Батальйон, що ним командував учитель чи агроном, що у ньому були не-

давно мобілізовані бійці, танув, вмирав, але не пропуслав ворога.

Палала вісім ворожих танків, єдина вціліла гармата підбила ще одну потвору.

Степан Якович з хлопцями оглядав машини, вчив своїх курсантів бути вимогливими, суворими.

Крізь хаші до них пробрався поранений у ліву руку й чоло літній солдат:

— Синку! Командир просив: відходьте.

— Ще ж сонце на небі — нас розбомблять!

— Відходьте! Якщо німці наважаться ще на одну атаку — прорвуться. Нас залиши-

лась жменька!

Солдат напився води, напив повну бачкачку і повернувся, щоб вернутись назад лісовою стежкою.

— Ви ж куди? — спитав крайній, трохи глухуватий Олекса.

— Як куди? До своїх!

— Ви ж поранений...

— Хіба ж я поранений? Кулеметник у нас — у обидві ноги... І не кидає кулемета... А я — злегка. Я ще з ними повоюю, — і зник у гущавині.

Олекса, трохи глухуватий Олекса, всім, а найбільш Степану Яковичу:

— І нам би туди!

— Куди?

— До них, до батьків, у окопи!

Олекса першим у Тарасівці провів батька на фронт. Ніхто того не чув, проте нікому не розповідав Олекса, як він гаряче сказав батькові:

— Скоро й я з тобою буду, тату!

Я йому довести і сказати, що він і тут з батьками? Як йому довести, коли руки Степана Яковича теж потягнулися б до рушниць, до кулемета?

Нічого не сказав, а хлопець знітився, похнюпився і важкою ходою подався до трактора.

Сонце прощалося із землею, Степан Якович кинув коротке:

— По машинах! — і додав: — Поки світло — тримайте більші інтервали.

На дорогу, на степовий південь, як і в перший день першим вивів машину Микола, а Володя їхав на останній, тридцятій. Степан Якович вискочив на низькорослого осідланого коника, їхав обабіч стерні, по нескошеній гречці, по баштану, на якому лежали кавуни, чорні тумани, і жовті порепані діни. Над ними і в них — роєм осі... Дозріли кавуни й діни для осі, не для людей, не було й куреня, й дідав. Що там баштан, коли повинно залишатись землею горе?

З тієї днини на колону мов чигали нещастя. Не встигли від'їхати й за шість кілометрів, як три — не одна, не дві, а три машини зупинились і відмовились йти у ніч.

Степан Якович зіскочив з коня, разом з хлопцями із резерву вовтузился біля неслухняних машин, та хіба так легко вночі у дозрілий час літа, може, за ними йшли німці, жменька бійців напевне залишилась окопи, відступаючи до нових рубежів, трактори латужно ревели, з ними нічого не можна було вдіяти, хоч бери запал, обливши бензином. Степан Якович кинув востаннє: — Заййте геть пальні і заправте новими!

Два трактори загрімилі веселі, а третій фурчав, сердився, змовкав, Степан Якович наказав:

— Мазур! Чіпляй на трос до свого!

— Щоб мучитись з ним? Хай стоїть собі каменем!

— Що ти сказав? Мучитись? Злазь! Злазь! Я сам поведу!

(Далі буде).

НАША АНКЕТА

Як зустрінеш випробування?

Тобі, наш юний друже, треба недовзі збиратись в дорогу. Попереду — незвідані випробування. Ти маєш замінити своїх батьків на мирному полі, піти в шеренгу молодих воїнів, щоб стояти на сторожі спокою на землі зі зброєю в руках. Ти сьогодні готуєшся в дорогу і думаєш про мужніх людей, які захоплюють тебе своєю величчю. Ти намагаєшся підготувати себе до труднощів фізично і духовно. Як це в тебе виходить?

І ми, наш юний друже, пропонуємо тобі кілька запитань нашої редакційної анкети:

1. Чи є ти членом ДТСААФ?
2. Чи відвідуєш ти спортивні та військово-технічні гуртки?
3. Яких успіхів ти досяг в огляді спортивної та військово-технічної підготовки? Чи маєш ти розряд?
4. Що заважає тобі підвищувати свій фізичний гарт (спортивна база, постановка спортивної та оборотно-масової роботи)?
5. Назви людину, яка для тебе є взірцем мужності і високого радянського патріотизму?
6. Трохи про себе (ім'я і прізвище, де ти працюєш, вчисься, рік, адреса).

Свої відповіді на анкету надсилай на адресу: Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Редакція газети «Молодий комунар».

СПОРТ

ТРАДИЦІЮ ВІДНОВЛЕНО

Коліс кіровоградські спортсмени проводили святкові естафети по вулицях міста. Цю чудову традицію відновлено напередодні свята Великого Жовтня.

Першими на старт вийшли школярі. Одразу біг поведати учениця 14 середньої школи Віта Драган. Та ось на четвертому етапі представника цієї школи Володимира Фетисова обхопили учень п'ятої школи Григорій Ушеневський, і вже до самого фінішу лідерство утримують спортсмени п'ятої школи. Першим естафетну паличку приносить Юрій Гордус, 7 хвилин 25,6 секунди знадобилось переможцям, щоб промстити естафету на трасі довжиною 2800 метрів. Друге місце у команді СШ № 24, третє — СШ № 34.

Цікаво проходить забіг з участю команд середніх спеціальних закладів та технічних училищ. Тут відзначилася команда учнів будівельного технікуму, які бігли як на 10 секунд по лінійці час переможців попереднього забігу.

Найкращі учасники зібралися в третьому забігу. Тут стартували команди спортивних клубів та вищих навчальних закладів. Переможці — студенти першої команди факультету фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту показали найкращий час — 6 хвилин 31,9 секунди. Друге місце за другою командою факультету фізичного виховання, третє — у спортсменів СК «Машинобудівник».

Ю. СТОРЧАК.

На фото: фінішує Ю. Гордус.

Фото автора.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД СЕРЕДА, 11 Листопада. 11.00 — Телевіст. (К). 11.10 — Телефільм «Червоне Сорочово».

(К). 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 5 класу. «Культура Межиріччя». (К). 16.55 — «Київському метро» — 10 років». (К). 17.10 — «Від з'їзду до з'їзду». «Слово алгебраїста Закарпаття». (Ужгород). 17.40 — Телевіст. (К). 18.00 — Для школярів. «Фізкульт-привіт». (К). 19.00 — Кольорове телебачення. Е. Маркін «Спецрейс Москва — Феодосія». Телеспектакль. І частини. (М). 20.00 — Тележурнал «Робітничче життя». (Кіровоград). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Художній фільм «Кінець Санкт-Петербургу». (М). 22.10 — Міжнародне життя. (К). 22.40 — Старт-70. (К). 23.10 — Телевіст. (К).

ЧЕТВЕР, 12 Листопада. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів. «Подорож сонячного зайчика». (Калінінград). 11.35 —

сходина до вузу. (Кіровоград). 20.15 — Оголошення. (Кіровоград). 20.20 — Телефільм. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М). 21.05 — Кінопанорама. (М). 22.35 — Камерні вечори. (М). 23.15 — Телевіст. (К).

Кольорове телебачення. Художній телефільм «Мій добрий татко». (М). 12.40 — Телефільм. «Дорогоє дружба». (К). 13.10 — Телевіст. (К). 16.00 — Голубий екран — школярям. (Кіровоград). Українська література «І. Нечуй-Левицький». (Кіровоград). 16.20 — Для дітей. «Цілюще яблуко». Телеспектакль. (Чернівці). 17.40 — Телевіст. (К). 18.00 — Піонерська естрада. (К). 18.00 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Е. Маркін «Спецрейс Москва — Феодосія». Телеспектакль. II частини. (М). 20.00 — Тележурнал «Робітничче життя». (Кіровоград). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Художній фільм «Кінець Санкт-Петербургу». (М). 22.10 — Міжнародне життя. (К). 22.40 — Старт-70. (К). 23.10 — Телевіст. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 13 Листопада. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевіст. (К). 11.10 — Телефільм «Історія тисячі паровозів». (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська література для учнів 9 класу. «Розвиток театру та музичної культури на Україні у другій половині XIX століття». (К). 12.15 —

Художній фільм «Справа Ласло Амбруша». (Кіровоград). 16.50 — На допомогу школі. «Постава школярів». (К). 17.00 — Назустріч XXIV з'їздові КПРС і XXIV з'їздові КП України. «Народний телеуніверситет». «Нова техніка на будівництві». (К). 17.40 — Телевіст. (К). 18.00 — Програма переможців. 18.05 — Атлас народів СРСР. Кара-Калпакська автономна область. (М). 18.30 — Інформаційна програма «Дені за днем». (Кіровоград). 18.50 — Наші оголошення. (Кіровоград). 18.55 — Фотохроніка. (Кіровоград). 19.00 — Програма «Час». (М). 19.30 — Українське кольорове телебачення. «Краса людська». (К). 20.00 — Екран дружби. Програма Вірменської студії телебачення. 23.00 — Телевіст. (К).

11.00 — Телевіст. (К). 11.10 — Телефільм «Історія тисячі паровозів». (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська література для учнів 9 класу. «Розвиток театру та музичної культури на Україні у другій половині XIX століття». (К). 12.15 —

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глілки, 2.